

קיבל אותי לישיבה המנהל מאיר חדש, ספרתי לו בראיון ההכרות, שבחדרה אני פעיל "בבני-עקיבא", הוא האזין לדברי ובסופם אמר לי ברורות שבישיבה אין פוליטיק ואני לא יכול ללכת לסניף, לא גיליתי לו על עברי בהגנה.

בירושלים היה לי חבר חדרתי, יוסי קרר, שמו שונה ליוסי בן-אור. יוסי לקח אותי להגנה בירושלים, כהמשך לחברות בינינו בחדרה. ידוע לי שבישיבה היו אפילו כמה חברי מחתרות לח"י ואצ"ל. באחד הימים הגיע אלי זייגרמן מצפת ואמר לי, יש לי משהו לספר לך. יצאנו בשקט לחדר המדרגות והוא סיפר לי שמוישה שימן הלשין לרב שאני חבר בהגנה.

לא עבר זמן רב ונקראתי לרב, מאיר חדש, לשיחה. הרב לא הלך סחור סחור כדי להיכנס אתי בדברים, אלא מיד פנה אלי ואמר: "אמרתי לך שאין פוליטיק בישיבה ואתה הולך להגונה? זה לא הולך ביחד, תחליט או ישיבה או הגונה!" עעניתי לו שהגונה זה לא פוליטיקה. הרב השיב לי: "כל מה שלא תוֹיֶרָה זה פוליטיק".

הלכתי להגנה וסיפרתי לאברהם הלפרין ממפקדת ההגנה, על הדו-שיח ביני ובין הרב וחזרתי לישיבה. יום אחד בזמן הלימודים, כאשר אני רכון על דף הגמרא, לחשו לי באוזן, שאחד מאנשי ההגנה נכנס לר' מאיר, המשגיח הרוחני. כהרף עין רצתי למטה וראיתי את דמותו של הלפרין משתקפת בחלון. עמדתי בצד להקשיב. הלפרין אמר לרב "הגנה זה לא פוליטיק, הגנה חייבת להיות, אי אפשר בלי הגנה, אחרת נובל כצאן לטבח" והרב עונה: "לא בישיבה, בישיבה לומדים רק תורה!" בהמשך ראיתי את הלפרין רוכן ומתכופף לעבר הרב ואומר לו "ר' מאיר חדש, תכניס לך טוב טוב לראש שמאורעות תרפ"ט לא יחזרו עוד פעם." ר' מאיר היה בין הניצולים הבודדים שנותרו בחיים, מהטבח שערכו הערבים בחברון. אני לא מש ממקומי, ממשיך להתבונן בשני האנשים שדמותם נראית כצללית בחלון. ר' מאיר פרץ בבכי,

הלפרין התיישב ושתק. כמה דקות שררה דומיה, אחר כך ר' מאיר אמר לו "נו, גוט, זול זיין שתיל" - נו טוב אבל שיהיה בשקט".

הם נפרדו בלחיצת ידיים, ברחתי שלא יראו שהקשבתי לשיחתם. כעבור כשעה בעודי יושב שקוע בסוגיית הגמרא שלפני, אחד התלמידים לחש לעברי "ר' מאיר עומד ומסתכל עליך כל הזמן". ראיתי את ר' מאיר עומד באולם מבטו מופנה אלי, מנדנד בראשו ואומר: "נו טוב נו טוב", מאז לא דברנו על הנושא ואני המשכתי ללכת להגנה.

האימונים נערכו בהר הצופים, בדרך כלל התאמנו בשעות הערב. האימונים כללו קפ"פ (קרוב פנים אל פנים), ג'ודו וקרוב-מגע. לא התאמנו בנשק-חי. פעמיים בשנה בשמחת תורה ובפורים, אנו תלמידי הישיבה, היינו יוצאים בריקודים ובמחולות, ברחובות שכונת גאולה, כל הרחובות שמסביב לישיבה היו נחסמים, השמחה הייתה מכל הלב.

בנוסף, היו קורסים בנושאים שונים, כגון: חשבון, אנגלית, עברית, וכו'.